

РЕШЕНИЕ

№ 1290

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 05.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5130** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по повод искова молба на Д. М. К. против Националната агенция за приходите /НАП/ за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г., ведно със законната лихва от 15. 07. 2019 г. /алтернативно от датата на завеждане на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Първоначалното производство се е развило по дело № 11330/2019г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 2817/09.06.2020г., с което искът е уважен в размер от 200 лева и отхвърлен като неоснователен за разликата до 1000 лева, при следните съображения:

В случая ищцата претендира да ѝ се изплати обезщетение за причинени му неимуществени вреди, в резултат незаконосъобразно бездействие на ответника НАП да изпълни произтичащи от чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения. Предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника е незаконосъобразност на бездействието, която следва да бъде установена от съда, пред който е предявен иска за обезщетение. Легално определение на термина „бездействие“ липсва. Под „действие“, респ. „бездействие“,

следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Основателността на исковата претенция с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) незаконосъобразно бездействие на ответника 2) претърпяна вреда – неимуществена 3) вредата да е настъпила в резултат на незаконосъобразното бездействие; 4) причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразното бездействие с вредоносния резултат. По отношение наличието на незаконосъобразно бездействие в процесния случай съдът приел, че предмет на защита в производството по чл. 256 от АПК е бездействието на административния орган, когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256, от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение /бездействие/ на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

От установената по делото фактическа обстановка, в т.ч. и от ангажираните гласни доказателства /показанията на свидетеля Г. Н./ съдът извел, че релевантна за спора е осъщественият на 15.07.2019г. вследствие нерегламентиран достъп от електронните масиви на НАП, информация съдържаща лични данни на ищеца. В резултат неотторизирания достъп до сървъра на НАП, съдържаща информация относно личните данни на ищцата, се създали притеснения и опасения у последната да не бъде злоупотребено с тях. По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищцата не се спори.

Съдът съобразил, че според чл.59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни /НАП/, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл.32 са предвидени конкретните мерки, които следва да се предприемат. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП, вследствие неотторизиран достъп безспорно сочело на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т.4 от ДР на ЗЗЛД във връзка с чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

Именно техническата уязвимост на информационната система е довела до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни на ищцата, а тя е следствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, не би се стигнало до пробива ѝ, довел до разкриване личните данни на ищеца. Именно НАП е следвало да извърши анализ на тези

обективни факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на ищеца. Обстоятелството, че е извършена хакерска атака, пробита е информационната система на НАП е неоспоримо доказателство, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита обработване личните данни на ищеца, което е достатъчно да бъде направен извод за противоправност бездействието на НАП. НАП в качеството си на администратор на лични данни по см. на чл.4 т.7 от Регламент ЕС 2016/679 при осъществяване дейността си е следвало ефективно да предприеме мерки за предотвратяване злоумишлен достъп по личните данни на ищеца. В процесния случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване престъпление и опазване изтичането на лични данни, като от противоправното му бездействие следва твърдения от ищеца увреждащ резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи /не съответства на нормативни изисквания на чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ .

С оглед горното съдът извел, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността по ЗОДОВ, а именно незаконосъобразно бездействие.

Съдът приел за доказано, че Д. М. К. е изживяла стрес, безпокойство, тревожност, причинен ѝ е психически дискомфорт и негативни емоции. Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции са безспорно в логическа причинно- следствена връзка със случая от 15.07.2019г, като давали основание да се приеме, че за ищцата са настъпили морални вреди, негативни емоционални проблеми. В правната теория е прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент. Съгласно чл.52 ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието “справедливост” не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл.52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че претендираната от ищеца сума от 1 000 лв. е прекомерно завишена. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. Изхождайки от характера на претърпените вреди, трайността на търпението им, доказаните душевни страдания и общото психическо състояние, като следствие от търпени морални вреди, съдът приел, че справедливият размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 200 лв. по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, вр. чл. 4 от ЗОДОВ за причиненото състояние на безпокойство и притеснение. Предвид уважаване на основния иск, следва да бъде уважен и акцесорния такъв, във връзка със законната лихва върху присъдената сума считано от 15.07.2019г /датата на увреждането / до окончателното изплащане на сумата. Исковата претенция до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

В хода на проведеното касационно оспорване, ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане, при следните мотиви и указания:

Извън съмнение е, че касаторът е администратор на лични данни по см. на чл. 4 § 7 от ОРЗД и при обработване на личните данни, следва да спазва принципите за законосъобразност и добросъвестност, залегнали в чл. 5 § 1 б. "а", както и по б. "е", а именно: личните данни трябва да бъдат обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки ("цялостност и поверителност"). При тези правни квалификации, съдът е следвало да съобрази и нормата на чл. 82, § 3 от Регламента, съгласно която администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност съгласно § 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Посочената разпоредба очертава границите на отговорността на администратора.

Разсъждавайки върху елементите на възникване на отговорността на държавата, съдът следва да има предвид, че изразът „нарушение на настоящия регламент“ има широко съдържание и нарушението на сигурността на личните данни е само едно негово проявление, но не го изчерпва. Понятието „нарушение на настоящия регламент“ обхваща всяко отклонение от неговите изисквания, а не се свързва само с разпоредбите, които визират конкретни задължения на администратора или обработващия при нарушение на сигурността на личните данни. Тълкуването на чл. 82, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 дава основание отговорността на администратора или обработващия да се ангажира за по-широк кръг нарушения, обхващащо всяко неизпълнение на изисквания, произтичащи от Регламент (ЕС) 2016/679.

В съдебния процес всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Ищецът следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича. Ответникът следва да докаже изпълнението на действията, дължими от него по силата на закона. Предвид изричната норма на чл. 82, § 3 от Регламента, администраторът на лични данни следва да докаже, при условията на пълно и главно доказване, че е приел подходящи технически и организационни мерки в съответствие с регламента, така че да изключи всяка своя отговорност за събитието, причинило вредата.

В процеса пред първоинстанционния съд са давани указания по тежестта на доказване единствено на ищеца с определението за насрочване на делото, с което на практика цялата доказателствена тежест е възложена върху него, без да се съобрази вида на нарушението.

На ответника по иска не е указано, че в негова тежест е да установи, че не е отговорен за събитието, причинило вредата, тоест, че липсва нарушение, в причинна връзка с което са претърпени вредите, нито че съгласно чл. 24 § 2 и § 3 и чл. 32 администраторът на лични данни следва да доказва наличието на подходящи политики за защита на данните и придържането към одобрени кодекси за поведение или одобрени механизми за сертифициране, както и прилагането на конкретни подходящи технически и организационни мерки, съобразени с конкретните рискове.

Съдът не е съобразил и служебното начало в съдебния процес по административни дела, включително необходимостта от специални знания за изясняване на съществен въпрос по делото, а именно какъв е техническият механизъм на неоторизирания достъп до лични данни, осъществен на 15.07.2019 г.

Противно на възприетото от съда, по делото не е установено дали именно техническата уязвимост на информационната система е довела до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни на ищеца и че то е следствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Напълно необоснован, неподкрепен с никакви доказателства по делото, а и неотносим към спора е изводът, че има достатъчно данни, че е извършено деяние по чл. 319а от НК, от което само по себе си следвало, че касаторът не е изпълнил по изискуемия се ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни. Не е необходимо нарушението, пораждащо отговорността по чл. 82 от Регламента, да съставлява престъпление, а и изводът за наличие на престъпно деяние е изцяло извън компетентността на административния съд. Нарушението на регламента, респективно липсата на такова нарушение е това, което следва да бъде установено в съдебния процес пред административния съд. Нарушението не може да се презюмира въз основа на други данни, по-конкретно въз основа на това, че има неразрешено разкриване или достъп до лични данни. Неразрешеното разкриване и достъп може да е следствие от нарушението, но това следствие, както и самото нарушение, респективно тяхната липса, трябва да бъдат доказани и това изисква използване на специални знания.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено, а делото – върнато на друг състав на административния съд за ново разглеждане. При новото разглеждане в подробен доклад по делото съдът следва да посочи относимите към спора факти, като отсее спорните от безспорните. След определяне на спорните факти, на страните следва да бъдат дадени подробни указания по тежестта на доказване, съобразени с техните конкретни твърдения и с нормата на чл. 82, § 3 от Регламента, включително, но не изчерпателно, за необходимостта от специални знания за изясняване на въпросите при какви конкретни обстоятелства е допуснато изтичането на данни, има ли нерегламентиран достъп, по какъв технически начин е осъществен и до какви конкретно устройства или системи, съхраняващи данни, изцяло на външна намеса ли се дължи достъпът и възможно ли е той да се дължи изцяло на външна намеса, какви технически мерки са предприети, за да предотвратят достъпа, достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове, технически възможно ли е било предотвратяването на изтичането на данни. Следва да се укаже на ответника по иска, че негова е тежестта да докаже с всички допустими доказателствени средства, че нерегламентираният достъп не се дължи на нарушение по смисъла на регламента, включително, че такова нарушение липсва, тъй като всички негови задължения по регламента са изпълнени, респективно, че е направил всичко възможно да предотврати нарушението, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове.

Съдът следва да изложи и изрични мотиви по въпроса за определянето на неимуществените вреди по справедливост. В случая не се касае за преценка по усмотрение на съда, която почива само на абстрактните представи на решаващия

орган, тъй като тогава мотивите не биха могли да бъдат контролирани от по-горестоящата инстанция. Затова съдът трябва да посочи конкретни факти, които според него са установени по делото и обосновават интензитета на неимуществените вреди и размера на обезщетението, като има предвид и обема на разкритите лични данни и към кой период се отнасят те.

Така мотивиран, ВАС отменил решението на АССГ и върнал делото за ново разглеждане, по повод което е образувано настоящото дело.

Съдът е постановил определение № 4057/04.06.2021г. за насрочване на делото, с което е направил и доклад за същото, както е дал указания за доказателствената тежест на страните, в изпълнение на дадените от ВАС указания.

Страните не са ангажирали никакви доказателства в хода на настоящото производство.

Съдът е спрял делото до приключване на дело по преюдициално запитване на СЕС № С-340/2021г., като след постановяване на решение, делото е възобновено.

В проведеното открито съдебно заседание ищцата не се явява и не се представлява.

Ответникът не се представлява.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на исковата молба.

Съгласно Решение от 14.12.2023г. по дело на СЕС № С-340/2021г. следва:

Членове 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32.

2) Член 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове.

3) Принципът на отчетност на администратора, закрепен в член 5, параграф 2 и конкретизиран в член 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по член 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване

на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по член 32 от посочения регламент са подходящи.

4) Член 32 от Регламент 2016/679 и принципът на ефективност на правото на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че за да се прецени дали са подходящи мерките за сигурност, приложени от администратора на основание на този член, назначаването на съдебна експертиза не може да представлява доказателствено средство, което системно е необходимо и достатъчно.

5) Член 82, параграф 3 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент, като посоченият администратор трябва тогава да докаже, че причинилият съответните вреди факт не може по никакъв начин да му бъде вменен.

б) Член 82, параграф 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба.

Според чл.82, §3 от ОРЗД администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Тежестта да докаже, че са взети подходящите организационни и технически мерки, е на администратора/обработващия, а не на лицето, което твърди, че в резултат на липсата на такива мерки, е претърпяло вреда.

Администраторът/обработващият следва да установи по несъмнен начин, че е предприел подходящите и ефективни организационни и технически мерки, така че по никакъв начин не е отговорен за изтичането на личните данни на ищеца в интернет пространството, в резултат на извършения неправомерен пробив в информационната система на НАП.

В съображение 74 от ОРЗД е предвидено, че администраторът е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с този регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. А в съображение 146 от

ОРЗД е предвидено, че администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

След оповестяване и узнаване за неоторизирания достъп, на основание чл.22 от Регламента, НАП незабавно е уведомила за случая КЗЛД с писмо. Страните не спорят, че са предприети мерки за незабавно уведомяване на обществеността чрез онлайн и други медии, както и са предприети мерки за преустановяване на нерегламентирания достъп. Следователно са спазени разпоредбите на чл.33 и чл.34 от Регламента, като е проведено предписаното в тях уведомяване. Налице е уведомяване както на компетентните органи – КЗЛД, Прокуратура и МВР, така и на обществеността.

По делото от ответника е представена справка за неправомерно разпространени лични данни на ищцата. Уточнени са и данните, които се твърди, че са „изтекли“ за лицето – ЕГН и имена, и идентификационни данни за лице, посочени в различни документи.

Изложеното обосновава извод, че ищцата доказва наличието на нарушено нейно право – на защита на личните ѝ данни от администратора на тези лични данни, което право е накърнено от неправомерния достъп до същите и разпространяването им в интернет пространството.

Приложени са доказателства, че към 15.07.2019г. в НАП са разработени, утвърдени и действащи документи, както следва: Издадена е Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена политика по защита на личните данни в НАП. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0 от м. май 2016, както и Инструкция № 2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения. Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. Със заповед от 29.11.2017г. са утвърдени указания за обозначаване и работа с информацията, версия 3.0. Разработена е процедура за оценка на риска за информационната сигурност. Със заповед № ЗЦУ-733/17.03.2016г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, Политика за управление на достъпа до

информационни активи и услуги в НАП“, версия 2,0, Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0.

Посочените писмени доказателства доказват вземането на организационни мерки от страна на НАП, назад във времето. Същевременно липсват доказателства, от които да се направи извод, че тези организационни мерки са подходящи, за да гарантират защита на данните, както и че същите са актуализирани. С тези доказателства не може да се установи, че предприетите организационни мерки, са били в такава степен подходящи и ефективни, че да гарантират обработването на личните данни в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679. Ответникът не сочи и взетите конкретни технически мерки за защита на личните данни, които обработва, от неправилен достъп. НАП е разбрала за неправилен достъп от публикации в медиите, поради което следва логичния извод, че взетите мерки, установени с представените писмени доказателства не гарантират, че администраторът следи за неправилен достъп и при наличието на такъв, разбира своевременно за това. Следователно мерките са недостатъчни и неподходящи.

Предприетите от ответника действия след „изтичането“ на данните следва да се приемат за задоволителни. Действително, която й да е информационна система не може да бъде напълно защитена от хакерски атаки, но в случая администраторът на лични данни към момента на приключване на съдебното следствие не сочи разработването на други подходящи мерки или осъвременяването на съществуващите за защита на личните данни, които обработва.

Предвид изложеното и като съобрази тълкуването на нормите на 24, чл. 32 и чл. 82, §3 от Регламента / обсъдени в т.3, т.4 и т.5 от Решение № С-340/2023г. на СЕС/, съдът за нуждите на настоящото производство намира, че следва да бъде възприето, с оглед безспорният факт за изтичане на данните на лицето, както и с оглед указаната доказателствена тежест на ответника относно изпълнение на неговите задължения за препятстване на това, че е налице недостатъчна степен да организационни и технически мерки, взети от обработващия лични данни, които са допринесли за неправилен изтичане на такива, вкл. данните на настоящата ищца.

Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този Регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от

посочения регламент. Поради това, допускането на изтичане на данни само по себе си следва да доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Предвид установеното следва да се приеме, че първата предпоставка за уважаване на иска за обезщетение е налице.

Администраторът или обработващият лични данни следва да обезщети всички вреди, които дадено лице може да претърпи в резултат на обработване на данни, което нарушава настоящият регламент /съображение 146 от ОРЗД/. Преживените неимуществени вреди не могат да се предполагат. Не може да се приеме, че в резултат на неправомерния достъп до лични данни, поради бездействието на администратора за предприемането на подходящите и ефективни организационни и технически мерки такива вреди винаги настъпват.

Съгласно точка 6 от цитираното Решение от 14.12.2023г. на СЕС, разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази Регламента.

За процесния случай се установява следното: Още от уточнителната молба на ищцата от 01.11.2019г. (лист 23 от дело № 11330/2019г.) става ясно, че ищцата е знаела какви точно данни са били разкрити за нея. В тази молба е посочено "опасява се, че с личните ѝ данни ще бъде злоупотребено, като евентуалните възможности са много, всяка от които притеснява К.. Притеснява се да не бъде отчуждено имуществото ѝ, променено гражданското ѝ състояние, да не бъде открадната самоличността ѝ и да бъде използвана по всевъзможни начини. Същата се е почувствала възмутена от допуснатия голям пробив на данни, а от друга – живее в постоянен стрес и притеснения."

Предвид това и като съобрази указанията за тълкуване на разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД, съдът приема, че така изложеното и доказано от разпита на свидетелката, изслушана в първоначалното производство, следва да се приеме, че вследствие поведението на ответника, за ищцата са възникнали опасения за потенциална злоупотреба с негови лични данни, които представляват неимуществена вреда. С оглед обаче потенциалният характер на опасенията и липсата на установен вредоносен резултат, съдът намира, че обезщетението следва да бъде определено не в размера на заявената претенция от 1000 лева, а до размер от 500 лева.

Съдът съобрази разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, за да приеме, че на ищцата следва да се присъди обезщетение по справедливост в размер на 500, 00 лв. Този размер съответства на характера и тежестта на претърпените вреди, тяхната продължителност и неблагоприятното им отражение в личната ѝ сфера. Обезщетението се дължи за периода от 15.07.2019 г. до 16.09.2019 г. /датата на подаване на исковата молба/, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението - сумата 500, 00 лв., считано от 16.09.2019 г. Исковете за размера на обезщетението над 500, 00 лв. до 1000, 00 лв. и за законната лихва върху този размер /разликата/ са неоснователни и недоказани.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на ищцата за разноси в размер на 10 лева за внесена държавна такса.

Представени са доказателства за осъществена правна помощ при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата и е направено искане за заплащане на адвокатско възнаграждение на адвоката, осъществил безплатна правна помощ - адв. Ю.. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, същото следва да се определи съразмерно с уважената част на иска, съгласно чл. 8 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, а именно в размер на 200 лв за всяка от инстанциите – за водене на производството пред АССГ по АД 11330/2019г., по АД 8824/2020г. на ВАС и по настоящото производство, в общ размер от 600 лева, като по делото е представен един договор за правна помощ за всички инстанции.

Така мотивиран, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите по иск, с правно основание чл. 79, параграф 1 и чл. 82, параграф 1 от Общия регламент относно защитата на данните да заплати на Д. М. К. сума в размер на 500, 00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода 15.07.2019 г. - 16.09.2019 г., настъпили в резултат на незаконосъобразно бездействие от страна на Национална агенция за приходите, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на данните, да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на лицето, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 16.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над 500, 00 лева до пълния предявен размер от 1000, 00 лева, ведно със законната лихва върху разликата, отхвърля

предявените искове като неоснователни.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Д. М. К. сума в размер на 10. 00 лева за заплатена държавна такса по делото.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. Ю. сумата от 600 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: